

der har gjort sig gjældende, og som jeg troer har tilskyndet forskjellige Medlemmer af Udvalget til at tiltræde Fleertallets Forslag, er den, at dersom man alene har en Bestemmelse om en Bøgebøde, saa kan dette let føre til, at naar en ubemiblet Mand idømmes en saadan Bøde og ikke kan betale den, saa kan han komme til at affone den med Fængsel paa Vand og Brød, og derfor har man meent, at det var rigtigere at have en Bestemmelse, som tillob Dommeren alternativt at idømme ham Straf af simpelt Fængsel, da man altsaa derved vilde undgaae en Straf, om hvilken det siges, jeg troer isvrigt ikke med Rette, at selve Straffen, uden Hensyn til den Forbrydelse, hvorfor den er idømt, ansees for vanærende eller i alt Fald af en saadan Bessaffenhed, at den sætter en Klif paa en brav Mand's Navn. Det er disse to Betragtninger, som jeg troer have ledet Udvalgets Fleertal; jeg antager, at jeg har været korrekt i at referere dem. De Betænkkeligheder, som Mindretallet derimod opstiller, ere følgende: For det Første er det aldeles uoverensstemmende med Straffelovgivningens almindelige Regler at paalægge Overtrædelsen af et Forbud, udstedt af en administrativ Embedsmand, med en saa uforholdsmæssig Straf som 3 Maaneders Fængsel; det staaer ikke i nogen Harmoni med de øvrige Principer, som vi følge i vore almindelige Love. Dernæst har Mindretallet meent, at dersom der blev Tale om at anvende en saa streng Straf som denne, hvilket naabenbart kun kan være Tilfældet ved enkelte Undtagelsesbegivenheder, saa maatte det være, ikke Politidirektøren, men den lovgivende Magt eller, naar Rigsdagen ikke var samlet, Justitsministeren, der gjennem provisoriske Love paalagde en saadan Straf. Med andre Ord, vi holde for, at i den daglige og almindelige Orden vil en Straffebestemmelse af 100 Rd. være fuldkommen tilstrækkelig til at ramme de Forsælsere, der begaaes, og at det under overordentlige Tilfælde ikke vil være forbundet med nogensomhelst Vanskelighed for Politidirektøren i meget kort Tid at erhverve sig en provisorisk

Lov, der fastsætter strenge Straffebestemmelser langt ud over de 3 Maaneders, der her er Tale om, thi det kan ikke nægtes, at der kunde tænkes saadanne Forhold, s. Ex. Opværet, at det vilde være nødvendigt at fastsætte en Straf, som var endnu større end denne, som kunde stige indtil Straffearbejde i en ikke ganske kort Tid; men det maa som sagt være i Undtagelsestilfælde, og der maatte Justitsministeren være den, der som Ihændehaver af Lovgivningsmagten gav Straffebestemmelsen, og ikke Politidirektøren i Kjøbenhavn. Vi søie endnu dertil den Betragtning, at netop i vort Samfund, hvor man, og det med fuldkommen Frihed, lægger Vægt paa, at den bureaukratiske Magt ikke skal være altfor stor, vilde det være en Anomali, en Uoverensstemmelse, naar man ligeoverfor denne Embedsmand, hvem man giver en større bureaukratisk Myndighed, end maaffee nogen anden Embedsmand i Kongeriget Danmark er i Besiddelse af, vilde tillægge hans Befalinger og Forbud en saa overordentlig Betydning som den, der gives ham ved Bestemmelsen om de 3 Maaneders Fængsel. Mod den Betragtning, at hvis der ikke var tilføiet nogen Fængselsstraf, kunde man udsætte sig for, at en ubemiblet Mand kunde komme til at affone selv en mindre Bøde af 5 Rd. eller 2 Rd. med Vand og Brød, skal jeg for det Første udtale, at der jo ikke vil være nogen Tvang for Dommeren til at idømme Fængsel, selv om Bestemmelsen tilføies; Dommeren kan fremdeles, naar en Mand er ubemiblet, og han ikke kan betale en ham idømt Mulkt, lade ham affone den efter de almindelige Regler i Trydn. af 1836, saaledes at han kommer paa Vand og Brød; men dernæst kan i alt Fald denne Betragtning ikke føre videre, end til at det blev sagt, hvad jeg ikke fra denne Side vilde have Noget imod, at hvor der var Tale om Afsoning af Bøder i Politisager, der skulde Afsoningen ikke skee ved Vand- og Brødsstraf, men ved simpelt Fængsel, ligeledes efter de almindelige Regler i Trydn. af 1836, saaledes at 4 Dages simpelt Fængsel traadte istedetfor Fængsel paa